Dosar nr.1-226/23

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

08 octombrie 2024 or.Sîngerei

Judecătoria Bălți sediul Sîngerei
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Iurie Malcoci
Grefier Andriuță Felicia
Cu participarea:
Procurorului Cebotari Olesea
Avocatului Țurcanu Tudor
a examinat în şedinţa de judecată publică, cauza penală de învinuirea lui

Zmau Roman ***,** născut la ***** în orașul *****, cetățean al Republicii Moldova, identificat prin IDNP *****, domiciliat în orașul *****, strada *****, fără *antecedente penale,*

în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei: 20.10.2022 - 08.10.2024.

Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată,-

c o n s t a t ă:

Zmău Roman, acționând din interes material, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a indus-o în eroare pe numita Ponomarenco Lidia Ivan, sub pretextul, ca o va ajuta la procurarea unei partide de halva la preț avantajos, a convins-o pe ultima sa-i ofere bani în suma de 20000,00 lei. Astfel, sub influența acțiunilor manifestate prin inducere în eroare, într-o zi nestabilita a lunii februarie anului 2012, pe teritoriul stației feroviare „Bălți-Slobozia,, din municipiul Balți, cetățeana Ponomarenco Lidia Ivan a transmis benevol făptuitorului **Zmau Roman ******* bani în suma de 20000 /douăzeci mii/ lei, după care ultimul s-a eschivat, cauzându-i parții vătămate Ponomarenco Lidia Ivan dauna materială în proporții considerabile în valoare totală de 20000 lei.

Fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Zmău Roman vina incriminată nu a recunoscut-o și a declarat că, cu Ponomarenco Lidia a avut relații de comercializarea a mărfii și anume mazăre verde conservată, la un preț mai redus. La acel moment a avut încheiate contracte cu mai mulți producători. Ponomarenco Lidia în 2012 sa adresat la el cu solicitare de a fi realizată ei halva, la ce el ea comunicat că va dura livrarea produsului solicitat. Tot în anul 2012 a mai colaborat cu d-na Lidia, livrând ultimei produse de mazăre verde conservată. Într-o zi Ponomarenco Lidia a achitat lui 20000 lei pentru produsul care urmează a fi livrat și anume halva, în acest sens a fost întocmită și recipisă. Între ei a fost o înțelegere de a fi livrată halva în decurs de o săptămână. Însă din motive care nu depind de el, a întârziat cu livrarea, a propus lui Ponomarenco Lidia alte produse în schimb la halva, însă ultima a refuzat, menționând că va aștepta halva. Între timp i-sa deschis dosar penal în ***** și el a plecat peste hotare. Susține că, a avut un prieten din or. *****, care în decurs de o lună a vândut toată marfa de mazăre verde

conservată, la ce el la rugat să transmită lui Ponomareno Lidia sumă de 20000 lei. Peste un timp discutând cu prietenul, acesta i-a comunicat că banii au fost transmiși. Despre faptul că banii nu au ajuns la Ponomarenco Lidia a aflat deja în Penitenciarul nr. 13, de la procuror din *****, care s-a prezentat la penitenciar și i-a comunicat că, Ponomarenco Lidia a depus plângere. A rămas șocat că banii nu au ajuns la Ponomarenco Lidia și în scurt timp i-a restituit banii.

Cu toate că, inculpatul Zmău Roman nu recunoaște vinovăția sa, ea este demonstrată prin cumulul de probe acumulate în cadrul procesului penal şi administrate în ședința de judecată și anume:

Declarațiile părții vătămate Ponomarenco Lidia, care fiind audiată în ședința de judecată a declarat că, în anul 2012 desfășura activitatea de antreprenor, realiza produse alimentare în piață din *****. Într-o zi ginerele Ungureanu Andrei, i-a comunicat că cunoaște o persoană pe numele Roman, de la care poate să procure mazăre verde conservată cu preț bun. Între ea și Zmău Roman a început colaborarea, o perioadă au activat foarte bine, procura de la Zmău Roman marfa în sumă de 8000 lei și 12000 lei. După un timp a achitat lui Zmău Roman suma de 20000 lei pentru ca acesta să-i facă rost de halva. În acest sens au întocmit și o recipisă. Însă după întocmirea recipisei Roman a dispărut, nu răspundea la apeluri telefonice, nu i-a restituit banii și nici nu i-a adus halva. Peste 8-9 ani soția lui Zmău Roman, i-a întors datoria în baza recipisei în sumă de 20000 lei, careva pretenții față de Zmău Roman nu are, solicită încetarea procesului pe motiv că sau împăcat.

- plângerea părții vătămate Ponomarenco Lidia depusă la comisariatul de poliție Bălți **în scopul identificării și tragerii la răspundere a** cetateanului **Zmau Roman ***** care a dobândit ilicit bani în suma **de** 20000 **lei,** cauzându-i prejudiciul material considerabil. (f.d.27);
- procesul-verbal de examinare a CD-lui prezentat de către partea vătămată Ponomarenco Lidia organului de urmărire penală, cu înregistrarea convorbirilor telefonice cu Zmău Roman.(f.d.36-37);
- precum și alte documente ale cauzei, care coroborate cu declarațiile inculpatului constituie probe utile, pertinente și concludente ale cauzei și formează un ansamblu probator ce confirmă totalmente vinovăția inculpatului, fiind puse de instanță la baza sentinței.

Analizînd probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art.101 CPP, în virtutea cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, se ajunge la concluzia că în ședința de judecată cu certitudine s-a dovedit vinovăția inculpatului Zmău Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod Penal - escrocherie, adică sustragerea bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, inducere sau menținere în eroare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În conformitate cu prevederile alin. (1) art.51 CP temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Alin.(2) al aceluiaș articol enunță că răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de legea penală.

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (2) CPP probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanţă, iar conform art. 100 alin.(4) al aceluiași cod, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

Instanța reține că, obiectul juridic special al infracţiunii de escrocherie este constituit din relaţiile sociale cu caracter patrimonial, naşterea şi dezvoltarea cărora trebuie să se bazeze pe buna-credinţă şi încrederea între subiecţii afacerilor, fie persoane fizice, fie juridice; buna-credinţă şi încrederea subiecţilor raporturilor juridice patrimoniale se prezumă, iar în anumite cazuri este şi protejată prin legea penală.

Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înşelăciune. Astfel, prin dobîndirea ilicită a bunurilor legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credinţă, prin care făptuitorul obţine transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenţie a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptul asupra acestora. Înşelăciunea întruneşte în sine variate metode, procedee şi tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informaţiilor despre sine sau prin ascunderea unor informaţii a căror anunţare era obligatorie. Datele false se pot referi atît la persoana făptuitorului sau a altor persoane, cît şi la unele obiecte, fenomene. Prin modalitatea înşelăciunii făptuitorul induce victima în eroare, îi crează o falsă reprezentare a realităţii, indiferent de mijloacele utilizate, pentru a realiza transmiterea voită, sub incidenţa sa ori a altei persoane, a bunului sau dreptului asupra lui. Pentru existenţa infracţiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare şi să fi ajuns la o reprezentare greşită a unei situaţii sau împrejurări. Iar latura subiectivă a infracţiunii date se manifestă prin vinovăţie sub formă de intenţie directă. Primirea bunurilor cu condiţia îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpînire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage şi nu avea intenţia să-şi onoreze angajamentul asumat.

Astfel, instanța atestă că, în speță, Zmău Roman, acționând din interes material, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a indus-o în eroare pe Ponomarenco Lidia, sub pretextul, ca o va ajuta la procurarea unei partide de halva la preț avantajos, a convins-o pe ultima sa-i ofere bani în suma de 20000 lei. Astfel, sub influența acțiunilor manifestate prin inducere în eroare, într-o zi nestabilita a lunii februarie anului 2012, pe teritoriul stației feroviare „Bălți-Slobozia,, din municipiul Balți, cet. Ponomarenco Lidia a transmis benevol lui **Zmau Roman** bani în suma de 20000 lei, după care ultimul s-a eschivat, cauzându-i parții vătămate Ponomarenco Lidia Ivan dauna materială în proporții considerabile în valoare totală de 20000 lei.

În circumstanțele date, instanța consideră că s-a demonstrat cu certitudine că inculpatul a avut intenţia directă de a dobîndi ilicit de la partea vătămată suma de bani menționată şi încă la momentul intrării în stăpînire asupra mijloacelor financiare, urmărea scopul însuşirii lor şi nu avea intenţia să-şi execute angajamentul asumat, inculpatul cu scopul înşelării părţiii vătămate, a denaturat informaţia despre sine şi posibilitate de a executa obligaţiunile contractuale, pe parcurs acţionînd cu intenţie frauduloasă întru neonorarea obligaţiilor sale, fapt ce potrivit legislaţiei naţionale şi internaţionale poate fi considerată drept infracţiune pasibilă de pedeapsă.

Astfel, instanța reține, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală şi verificate în şedinţa de judecată, prin prisma art.100 Cod de procedură penală, dîndu-le o apreciere justă din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii, veridicităţii lor, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt şi de drept şi, astfel, ajunge la concluzia privind vinovăția inculpatului Zmău Roman în săvârșirea faptei imputate, probele prezentate de partea acuzării în sprijinul învinuirii şi-au găsit o apreciere sub toate aspectele, completă şi obiectivă.

Infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal se pedepsește cu amendă în mărime de la 850 la 1350 de unităţi convenţionale sau cu închisoare de la 1 la 5 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani.

Respectând criteriile prevăzute la art.75 CP la stabilirea măsurii pedepsei instanţa reiese din scopul pedepsei penale, care urmăreşte restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni şi ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale acestuia.

Instanța de judecată remarcă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și aplicării ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de astabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operațiunea de stabilire și aplicare a pedepsei inculpatului.

Față de natura și gravitatea faptei comise a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa trebuie să fie aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii. Mai mult ca atât, pedeapsa este echitabilă când ea impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Analizând personalitatea inculpatului Zmău Roman s-a constatat că, ultimul nu are antecedente penale.

În conformitate cu prevederile art. 76, art.77 Cod penal în privința lui Zmău Roman nu s-au stabilit circumstanţe atenuante sau agravante.

Conform art. 16 alin. (3) din Codul penal, infracțiunea prevăzută la art.190 alin.(2) din Codul penal face parte din categoria *infracțiunilor mai puțin grave*, or, infracțiuni mai puțin grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede în calitate de pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de pînă la 5 ani inclusiv.

În acest, instanța menționează, că în conformitate cu prevederile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 275 pct. 5) - 9), 285 alin. (1) pct. 1), 2), 4), 5), precum şi în cazurile prevăzute în art. 54 - 60 din Codul penal, instanţa, prin sentinţă motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Conform art. 53 lit. g) Cod penal, persoana care a săvârşit o faptă ce conţine semnele componenţei de infracţiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăriri penale şi de către instanţa de judecată la judecarea cauzei în cazurile prescripţiei de tragere la răspundere penală.

Instanţa reţine că art. 60 din Codul penal reglementează instituția liberării de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Astfel, conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârşirii infracţiunii au expirat 5 ani de la săvârşirea unei infracţiuni mai puțin grave.

În acest context, instanța relevă, că conform art. 60 alin. (2) Codul penal, prescripţia curge din ziua săvârşirii infracţiunii până la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată.

Concomitent, prescripția se va întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1), persoana va săvârşi o infracţiune pentru care, conform prezentului cod, poate fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani, calcularea prescripţiei în acest caz începând din momentul săvârşirii unei infracţiuni noi.

În acest sens, sunt pertinente prevederile Hotărârii Curţii Constituţionale nr.14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității Art. II a Legii nr.56 din 4 aprilie 2014 pentru completarea articolului 60 din Codul Penal (prescripţia tragerii la răspundere penală) (Sesizarea nr.27a/2014), care în pct.54) a statuat că: „(...) necesitatea reglementării prescripţiei tragerii la răspundere penală reiese din chintesenţa acestei instituţii, or răspunderea penală, ca mijloc de realizare a ordinii de drept prin constrângere, trebuie să intervină cât mai curând după săvârșirea infracţiunii. Justificarea prescripţiei este strâns legată de raţiunea represiunii penale, care, după trecerea unui interval îndelungat de timp de la săvîrşirea infracţiunii, devine ineficientă în raport cu scopul pedepsei penale”.

Potrivit pct.55) al aceleiași Hotărâri, Înalta Curte de Jurisdicţie Constituţională a evocat că, (...) raţiunea reglementării prescripţiei răspunderii penale o constituie garantarea securităţii juridice prin fixarea unor termene pentru intentarea acţiunilor penale şi prevenirea unor atingeri dreptului la apărare.

Având în vedere aceste raţionamente de ordin legal, instanţa de judecată relevă că, din punctul de vedere al rolului şi efectelor pe care prescripția le are în câmpul dreptului penal, ea constituie o situaţie de fapt producătoare de consecințe juridice referitoare la raportul juridic de drept penal, pe de o parte, sub aspectul activ al acestuia, adică al dreptului de a aplica pedeapsa şi de a impune executarea acesteia, iar, pe de altă parte, sub aspectul pasiv al acestui raport, adică al obligaţiei de a suporta şi executa pedeapsa aplicată.

Subsidiar, urmează a fi indicat că, natura juridică a prescripţiei răspunderii constituie acea cauză a stingerii răspunderii penale şi deci, a acţiunii de tragere la răspundere penală, justificată de inutilitatea recurgerii la constrângerea juridică penală după trecerea unei anumite perioade de timp de la data săvîrşirii faptei prevăzute de legea penală.

Conform doctrinei de drept penal, cu cât mai puţin timp trece din ziua săvârşirii infracţiunii până la aplicarea pedepsei penale, cu atât este mai mare eficacitatea aplicării pedepsei, şi invers, pedepsirea persoanei după un termen îndelungat de la săvârşirea infracţiunii este, de regulă, iraţională din punct de vedere al atingerii scopurilor pedepsei penale, prevăzute de articolul 61 alin.(2) din Codul penal.

Temeiul liberării de răspundere penală, conform articolului 60 din Codul penal, constă în faptul că datorită expirării unor anumite termene din momentul săvârşirii infracţiunii, pericolul social sau îşi pierde complet vigoarea, sau se micşorează în aşa măsură, încît devine iraţional de tras la răspundere penală persoana concretă.

După cum s-a constatat în ședința de judecată, inculpatul a comis infracțiunea incriminată în luna februarie 2012, adică la momentul examinării cauzei în judecată au expirat deja 12 ani.

De asemenea, instanța de judecată remarcă că, în speță nu sunt prezente careva temeiuri de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție.

În acest sens, instanța nu poate reține ca fiind întemeiate argumentele acuzatorului de stat precum că, în speța dată nu poate fi aplicat termenul de prescripție din motivul că, *la 19.01.2022 Zmău Roman a săvârşit o altă infracțiune prevăzută de art.248 alin.(7) lit.c) Cod penal, pentru care legea prevede pedeapsă cu închisoare de la 4 la 10 ani şi potrivit art.60 alin.(4) Cod penal,* ***prescripția se întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1) al aceluiaș articol****, persoana va săvârşi o infracțiune pentru care, conform prevederilor prezentului cod, poate fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani, calcularea prescripției în acest caz începe din momentul săvârşirii unei infracțiuni noi, în cazul dat din data de 19.01.2022.*

Astfel, din însăși norma invocată de către acuzatorul de stat, reiese că prescripția se întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1) al art.60 Cod penal, persoana va săvârși o nouă infracțiune, iar în speța dată, termenul de 5 ani de la comiterea infracțiunii a expirat în februarie 2017, adică cu mult timp înainte de comiterea infracțiunii din 19.01.2022.

În continuare, instanța nu poate reține ca temei de suspendare a termenului de prescripție nici alt motiv, cum ar fi, sustragerea persoanei de la urmărirea penală sau de la judecată, or la materialele cauzei n-au fost anexate careva probe care să confirme că, Zmău Roman a cunoscut despre faptul că în privința sa este pornită urmărirea penală și el s-a sustras de la aceasta, iar doar numai faptul suspendării urmăririi penale în privința lui Zmău Roman, nu presupune în mod automat că el s-a sustras de la urmărirea penală, temeiul suspendării termenului de prescripție pe perioada suspendării urmăririi penale (art.5[1] art.60 CP) fiind introdus ulterior prin Legea nr.136 din 06.06.2024, în vigoare 07.06.2024.

În conformitate cu art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă: fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 şi 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripţie.

Din aceste considerente, instanţa conchide că conform art. 89 alin. (1) din Codul penal, prin liberare de pedeapsa penală se înţelege eliberarea persoanei care a săvârşit o infracţiune de la executarea reală, parţială sau totală, a pedepsei penale pronunţate prin hotărârea instanţei de judecată, iar prin liberarea de răspundere penală, în conformitate cu prevederile art. 53 coroborat cu art. 60 din Codul penal, se susţine teza stingerii dreptului statului de a mai pedepsi şi a obliga infractorul să suporte consecinţele faptei sale.

În acest mod, liberarea de răspundere penală a persoanei constituie o circumstanţă care ameliorează într-un sens mai larg situaţia persoanei ce a comis infracţiunea, astfel fiind incidentă aplicarea instituţiei în speţă.

Reieșind din materialele cazului, instanţa reţine, că în privinţa inculpatului nu se atestă alte hotărâri definitive privind săvârşirea altor infracţiuni până la momentul emiterii prezentei sentinţe, precum şi nu sunt incidente prevederile alin. (8) din art. 60 din Codul penal, motiv pentru care instanţa va emite o sentinţă de condamnare în privința inculpatului Zmău Roman, fără a-i fi aplicată o pedeapsă penală, reieșind din prevederile art. 389 alin. (4) pct. 3) din Codul de procedură penală şi cu liberarea de pedeapsă penală conform art. 60 alin. (1) din Codul penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripţie.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, în conformitate cu art.art.332, 338, 384-385, 390 alin.(1) pct.3), 391 alin.(1) pct.6) CPP, art.60 Cod penal, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

A-l recunoaște vinovat pe Zmău Roman ***** în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.190 alin. (2) lit.c) Cod penal.

Se încetează procesul penal în cauza privind învinuirea lui Zmău Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal în legătură cu faptul că a intervenit termenul de prescripție pentru atragere la răspundere penală.

Sentinţa poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Bălţi în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți sediul Sângerei.

Sentința motivată pronunțată la data de 08 octombrie 2024.

Președintele ședinței,
Judecătorul Malcoci Iurie